

*Az Isten van valamiként:
Minden Gondolatnak alján.
Mindig neki harangozunk
S óh, jaj, én ott ülök a balján.
Az Isten könnyörületes,
Sokáig látatlan és néma,
Csak a szívünkbe ver bele
Mázsás harangnyelvekkel néha*

(Ady Endre)

BULÁNYI GYÖRGY HISZEK EGY MINDENTADÓ ATYÁBAN?

Az ember gondolkodó lény. Gondolatait másokkal is megosztja. Magam is gondolkodó lénynek ismerem magam. Meg is osztom másokkal gondolataimat. 50 éves koromra megírtam a KIO-t, a *Bokor zöld-filozófiáját*. Saját nemzedékének általam legtehetségesebbnek vélt tagja el is olvasta. Ezt mondta róla: *Ha ma nem is jegyzik a tőzsdén, valamikor a szakmában mindenki erre fog hivatkozni*. Harminc éves volt, amikor ezt mondta. Aztán kiábrándult belőlem s a KIO-ból is. Negyven évesen azt mondta, hogy a Bokorban agy mosás folyik. Füleml hallatára, s egy nyilvános előadásban. 55 évesen meglátogatott. Emlékeztettem rá, mit mondott 15 évvel korábban. Mondott valamit. Nem volt számomra fogható a tartalma annak, amit mondott. Kértem: írja meg a Koinóniában ezt az agy mosás-témát. Nem vállalta. Ma is becsülöm őt és szeretem is. Azt hiszem, hogy ő is így viszonylik hozzám.

Jézus gondolkodó lény volt. Nem írta le, amit tanított. Főlegesen gondolta. Úgy vélte, hogy a tanítása az ember számára nyilvánvaló. Kivégezték azért, amit tanított, s a tanításával megegyező élete miatt. A KIO-ban ezt a jézusi életet és tanítást mondtam el a magam tehetsége szerint. Az is agy mosás volt, amit Jézus csinált azzal, hogy tanított? Attól tartok, hogy látogatóm azt is agy mosásnak tartja. S következtetek: az ember agy mosó lény, s ha közli gondolatait az őt körülvevő világgal, akkor szükségképpen agy mosást végez. Az ember, ha méltó nevére, akkor szükségképpen agy mosását végez. S ha az ember névre méltók vagyunk, akkor agy mosást végzünk. Folytatom tehát az agy mosást, s mondom tovább olvasóimnak, hogy mit hiszek.

Hiszek egy Istenben... Nem. Tudom, hogy van Isten. Mit tudok róla? Az apostoli hitvallás következő két szava így hangzik: *mindenható Atyában...*

Az Atyával kezdem. A magam antropomorf módján legfeljebb még Anyának mondhatnám Őt. De hát patriarális társadalomban élünk, ezért aztán nem kekeckedem. Jézus is Atyának mondta az Istent: *Mi atyánk, ki vagy a mennyekben...*; *Főlmegyek Atyámhoz, s a ti Atyátokhoz* (Jn 20,17). Az evangéliumokban közel 300 ízben fordul elő ez szó, s most kiemelek ezekből egy egyetlen helyet: *Atyának se szólítsatok senkit a földön; egy a ti Atyátok a mennyei* (Mt 23,9). Gyerekkoromban még értettük ezt. Még valamivel később is. '43-ban szenteltek pappá, s ha szüleim levelet írtak nekem, így címezték: Nagyságos és főtisztelendő piarista tanár úrnak. A *nagyságos* a tanárt illette, a *főtisztelendő* pedig a papnak járt. '45 tavaszán lettem atyává először. Két

XVII. évfolyam 4. szám

2010. április

TARTALOM:

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu

Bulányi György, Hiszek egy.?	1669
Böjte Csaba, Lelki nagytakarítás	1671
Bulányi György, Részlet...	1671
Papp Lajos, Összefogás	1672
Sarló Csaba, Ki, kivel fogjon össze?	1674
Interjú Michelangelo Naddeo-val	1676
Bíró Zoltán, Gyászbeszéd	1678
Bulányi György, Temetkezés, temetkezés...	1679
Bajnok Dániel, Három év?-...	1679

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért,
nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá
megvalósulásáért.»

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

Svetitsbe járó lány jön fel a lépcsőn a debreceni piarista rendházban. Ott lakik akkor a Svetits igazgatója, Mellau Marci bácsi is: Hát ti mit kerestek itt? – A Bulányi atyához megyünk – válaszolják. Marci bácsi a fülem hallatára számol be ezen botránnyról az ebédünkben. Nem tudom lekottázni a beszámoló dallamát: az *atyához...* mennek. Merő újdonság volt ez a magyar történelemben: egy piarista tanár, aki *atya*. A '45 utáni világ hozta ki ezt belőlünk. Megbecsülés volt benne. Megszűnt a plébános úr, a tisztelendő úr, s átvette helyét az *atya*.

Nem mindenütt. A piarista iskolákban maradtunk továbbra is tanár urak. A Bokorban is megvoltunk jóideig mindenféle atyázás nélkül. Hosszú szünet után megjelent a 70-es évek elején egyik péceli lelkigyakorlatunkon egy piarista tanár, aki gimnáziumi növendékem volt még a 40-es években Debrecenben. Találkozott a lelkigyakorlaton volt debreceni társaival is. A lelkigyakorlaton résztvevők között voltak papok is, s e régi debreceni piarista tanítványom ezt találja mondani: *Hát akkor előbb az atyák s utána a testvérek...* Megáll a kanál a levegőben, s megszólal egyik debreceni kortársa: *E... (a keresztnéve) mit mondtál?...* Vannak közöttünk atyák is, anyák is. Olyan is van, aki 16 gyermeknek adott életet, de lenácizzuk, lezsikézzük őket, s nem érzik emiatt megkiseb-

bítve magukat A Bokorban nincsenek atyák-anyák, csak testvérek (és kedves laikus hívek sincsenek), akik Jézusnak a tanítványai kívánnak lenni, aki ezt mondta tanítványainak: *Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok* (Mt 23,8). Magázás önözés, urazás, hölgyezés sincsen, következképpen mindenki tegez mindenkit, mert mennyei atyánkat is, Jézust is tegezzük, amikor imádkozunk hozzájuk, beszélgetünk velük. Szüleinket is tegezzük, s azok barátait is. Ha egy nemzedékkel idősebbek nálunk, hozzátesszük keresztnevükhöz a bácsit vagy a néni: Jóska bácsi, Teri néni. Bár nőtestvéreink némelyike tiltakozik ellene, hogy néniZZe őket a következő nemzedék. Ennyivel is fiatalabbnak érezhetik magukat.

Mikor két és fél éve visszaköltöztem a piaristákhoz, engem is atyáztak már, de hamar leszoktattam rendtársamat erről, s a jézusi szóhasználatra bírtam őket. Csodálkoztak, de megértették, s így aztán hetven év különbség ellenére is tegeznek és Gyurka bácsinak szólítanak. Legalább ennyiben honi, azaz Bokor-levegőt érezek magam körül. Hát ez volt apostoli hitvallás következő két szavának az egyike, s a könnyebben elintézhető: nem terjesztjük ki magunkra azt, ami csak az Istent illeti meg, a papjait nem. Az édesapám, ídesapám, az más tézta. Van nekünk földi apánk is, de őt nem keverjük össze mennyei atyánkkal, ők csak földi apáink. Meg is becsüljük őket: sem apánkat, sem anyánkat nem szólítjuk keresztnevükön.

A másik szóval már több bajom van: s ez a *mindenható*. Jézus ajkán nem találjuk, az evangéliumokban sem, Pálnál egyszer, s ott is idézet az Ószövetségből (2Kor 6,18), és még 9 ízben a Jelenések könyvében, s bizony-bizony nagyon nem jézusi tartalommal: Sátáni lelkek, akik csodákat művelnek, és elmennek a földkerekség királyaihoz, hogy *harcra toborozzák őket a mindenható Isten nagy napjára* (16,14). Hát ez mi? A földi királyok harcolni készülnek az Isten napján??? A másik idézet még cifrább: Szájából éles kard tör elő, hogy le-sújtson a nemzetekre. Vasvesszővel kormányozza majd őket, és *tapossa a mindenható Isten haragja tüzes boráznak sajtóját* (19,15) – s maga Jézus az, aki tapossa, a *Királyok Királya és Urak Ura*. Ez aztán a botrányok botránya: éles karddal sújtani, vasvesszővel kormányozni, bosszúállás borsajtóját taposni, s mindezt Jézus teszi!!! *Ah, hova vesztgem el így?* – kérdem Vörösmartyval. Hát az Újszövetség szent könyveinek záró fejezetébe kerültem, melyet maga a Szentlélek diktált a szent szerzőnek. Ébren vagyok, vagy csak lidérces álom gyötör?

Hát én ebből a fajta mindenható Istenből bizony nem kérek. A mindenható azzal lett mindenható, hogy *mennynek és földnek, minden látható és láthatatlannak Teremtője*. Hát ezt nincs is ki vitassa, ha egyszer nemcsak hiszi, hanem tudja is, hogy van Isten fölöttünk. Ezen túl viszont már baj van a mindenhatóságával. Vírust is teremtett az Isten, s a vírusok megtámadhatnak minket is, szeretteinket. S akkor elkezdünk könyörögni mindenható Istenünknek, hogy küldje már mindenható hatalmával a vírust a francba. S nem küldi. Nem tapossa meg a bosszúállás vírus-sajtóját sem. Ugyan már mért nem? Hát szívtelen! Mit sem tesz, ha egyetlen gyermeket gyöttri a 40 fok fölötti láz, s mehetek koporsót venni számára, melyben eltemethetem minden reményemet. Aki mindenhatónak mondja az Istent, annak szívtelennek is kell mondania őt. Vagy nem mindenható, s nem is szívtelen, csak tehetetlen. Nem küld 12 légiónál többet, hogy kimentse egyetlen Fiát a Golgota gyötrelmeiből, s a Fiú kérdezheti majd: *Istenem, Istenem, mért hagytál el engem?* Tény: az ember ki van szolgáltatva a betegségek-

nek, az emberi gonoszságnak és a halálnak. Tény: tehetetlenek vagyunk velük szemben. Tény, hogy Isten csak nagyon rendkívüli esetekben hajlandó beleavatkozni a világ folyásába és csodát tenni. És még egy nagyon súlyos tény: mindannyian titkon reménykedünk abban, hogy ha nekünk, szeretteinknek lesz bajunk, akkor Isten belenyúl a folyamatba és csodát tesz. És tény, hogy az esetek statisztikai többségében nem tesz csodát még a – mi kedvünkért sem.

Nem gyötöröm tovább magam és mondom a megoldást: A teremtéssel befejeződik Isten mindenhatósága. Azon túl átveszi a szerepet a megteremtett világ – öntörvénye. A vírus szabadon öl, az ember, az urak, a földi hatalmasságok nyugodtan ölnek, a halál pedig úr mindenki felett. S igaz az, amit Vörösmarty énekel 1851-ben:

Mint a földmivelő jól munkált földbe magot vet

S várja virulását Istene s munka után:

Úgy a sírokkal felszántott földbe halottait

Hordja koronként a végtelen emberiség,

És haloványan a dús, a szegény és koronás fők

Mennek alá, víg, bús, balga, mogorva vegyest.

Az események közvetlenül az Isten által megteremtett világ öntörvényének a kezében vannak. A vírus, az embertársaink, az urak és a halál mondják meg, mi lesz velünk. A mindenható Istennek összesen annyi köze van ehhez, hogy ezek az erők nem szabhatnák meg sorsunkat, ha Isten nem teremtette volna meg láthatókat és a láthatatlanokat. Ha Istent, a mindenhatót tesszük felelősé a közvetlen okokért, akkor két lehetőségünk van: azt mondani, hogy legyen meg a te akaratod, vagy azt, hogy Istenem tégy csodát. Ha viszont nem tesszük Istent felelősé mindazért, ami történi velünk, akkor igénybe vesszük az orvostudományt, Hogy egyszerűbben mondjam: ha fáj a fogunk, elmegyünk a fogorvoshoz, s nem imádkozzuk sem azt, hogy legyen meg a te akaratod, sem azt, hogy tégy csodát. Hogy folytassuk tehát hitvallásunkat? Hiszek egy Istenben, és milyen Atyában? Egy Atya nem fertőz vírussal, nem küld halába. Egy atya vagy anya csak jóra int. Ha támad a vírus, orvoshoz visz és ápol. Ha embertársaim bajt okoznak nekem, meglátogatnak a börtönbe, s ha meghalok, eltemetnek. Egy atya vagy anya csak jót tesz gyermekének. Egy atya egy anya csak ad. Nem kellene-e Istent inkább mindentadóknak mondani? Ezzel eleve kizárnánk minden negatívumot: vírust, öldöklést, halált.

A -ható melléknév-végből lesz a Hatóság főnév. A Hatóság jogért kiált. A jog a végrehajthatás erőszakáért. A –ható visz bele a jézustalanság közepébe. Ezzel szemben az -adó melléknév-végből lesz az Adás főnév. És az Adás, az minden porcikájában Jézust kiált. Az adni, a görög *didonai* igenév az Újszövetség egyik leggyakoribb igéje. Az evangéliumokban csak a *lenni, válni, birtokolni, mondani, érkezni, tenni* igék fordulnak sűrűbben elő nála. Az *adok* 231 ízben, s java részük Jézus ajkán. És nem kevés ízben az Istenről állítja Jézus azt, hogy Isten ad. Csak János evangéliumának egyetlen fejezetét vegyük szemügyre, a 17-iket! **Tizenhétszer fordul benne elő az adni szó.**

*E szavak után Jézus az égre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Atyám, elérkezett az óra. Dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged. Hatalmat **adtál** neki minden ember fölött, hogy akiket neki **adtál**, azoknak örök életet **adjon**. Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust. Én megdicsőítettelek a földön: a feladatot, amelynek az elvégzését rám bíztad, elvégeztem. Kinyilatkoztattam nevedet az embereknek, akiket a világból nekem **adtál**. A tied voltak, s nekem **adtad** őket, és megtartották tanításodat. Most már tudják, hogy **minden, amit nekem **adtál****, tőled van. A tanítást, amit kaptam tőled, továbbadtam nekik. El is*

fogadták, s ezzel valóban elismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engem. Értük könyörgök. Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem **adtál**, mert a tied - hiszen ami az enyém, az a tied, s ami a tied, az az enyém -, és én megdicsőültem bennük. Én nem maradok tovább a világban, de ők a világban maradnak, én meg visszatérek hozzád. Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem **adtál**, hogy egyek legyenek, mint mi. Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem **adtál**. Megőriztem őket, senki más nem vett el közülük, csak a kárhozat fia, így beteljesedett az Írás. Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örömöm teljesen az övék legyen. **Áadtam** nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való... és szereted őket, amint engem szerettél. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem **adtál**, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szerettél... Megismertetem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek."

Jézus egyszer sem ejtette ki a száján Istenről, hogy mindenható. Szentmisénk szövegében pedig többször is halljuk: Gyónom a **mindenható** Istennek... Irgalmazzon nekünk a **mindenható** Isten... Hiszek egy Istenben, **mindenható** Atyában... Imádkozzatok, testvéreim, hogy áldozatunk kedves legyen a **mindenható** Atyaisten előtt... Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenütt hálát adjunk Néked, mi Urunk, szentséges Atyánk, **mindenható** örök Isten... Ő ugyanis szenvedésének előestéjén tiszteletreméltó szent kezébe vette a kenyeret, és szemét az égre emelte, tehozzád az Istenez, **mindenható** Atyjához... könyörögve kérünk, mindenható Istenünk... Áldjon meg benneteket a mindenható Isten. Éppen hétszer.

Nagyon Jézushoz illőnek és méltónak gondolnám, ha lecserelnők mind a hét helyen a **mindentadó** szóra.

BÖJTE CSABA

LELKI NAGYTAKARÍTÁS

Választásra készülünk ott kint a nagyvilágban, de lelkünk mélyén ki az úr? Vajon ott bent, nem kellene-e elkezdődjön egy nagyon komoly kampány? Vajon a bennünket belülről irányító hatalmakat, erőket nem kellene alázattal, bölcs nyugalommal felülvizsgálni? Nézzük meg, hogy egyáltalán van kormányja, saját magam számára elfogadott elvekkel az életnek? Vagy csak simán sodródok, játékszere vagyok a kinti világ pillanatnyi benyomásainak, kusza ösztöneinek?

Szerintem sem a politikai, sem a gazdasági reform nem fogja megoldani sem népünk, sem az emberiség, még kevésbé a magam gondjait, egy komoly belső lelki reform nélkül. Az ember önmagát, belülről kellene megreformáljal!

Választásra készülve jó lenne elgondolkozni, hogy ott belül, lelkünk mélyén ki van a kormányon, milyen pártok, hatalmak...? A dölyfös, mindenkit leócsárló, letaposó, hatalom utáni vágyam? Az anyagelvű bírvágy? A kapitalizmus fogyasztás ösztöne? Vagy az alkohol, a különféle élvezeti cikkek iránti olthatatlan szomjam? Mi vezet, lényem hajójában ki van kormányon? Bennem, ott legbelül a döntéseket ki hozza meg?

Az ember hajlamos másokkal szemben nagyon kritikus lenni, és ez jól is van, de ebből a szigorúságból nem ártana, ha egy rész önmagunk felé fordulna. Az általunk

befogadott közel kétezer gyermek közül egy sem került hozzánk csak azért, mert a románok, cigányok, magyarok szétverték volna a családjaikat. Minden alkalommal a családot szétverő erő belülről jött: figyelmetlenség, naivság, alkohol, lustaság, bűnös kilengés és fojtathatnám a sort. Sajnos a családjainkat szétverő döntések ott bent, a lélek mélyén születtek. Persze jól esik hárítani, a felelősséget mások nyakába varrni, az iskola, a TV, stb. Tudom, hogy jó lenne a fáradságos belső kemény munkát kiszervezni, másokra bízni, egy vasárnap délelőtti szavazással mindent megoldani. Ne csapjuk be magunkat: soha nem volt ennél nagyobb szabadság a Kárpát-medencében, de talán soha nem volt ilyen kevés befelé fordulás, ilyen kevés önuralom az embereknek, mint most. Önmagát kellene féken tartsa az ember! Szomorú szívvel mondhatom, hogy a bennünk lévő bűnös vágyak, kapzsi ösztönök okozták az elmúlt húsz évben a legtöbb kárt saját magunknak és népünknek.

Az utolsó ítélet nem lesz más, mint amikor Isten felmutatja azt az embert, aki te lehettél volna. Nagy szelíden, csak annyit mond: "nézd ez letté volna, ha reggelente szépen, idejében felkelsz és a mindennapi munkádat szépen elvégzed, ezek lettek volna a te drága gyermekeid, unokáid, ha te bennem bízó lélekkel, vidáman, szépen, szorgalmasan, a jóban kitarva éled életed... Ilyen lettél volna, ilyen lett volna a családot, néped, a közösség melyből vétettél, de sajnos, benned nem a józanész, a szeretet, a jóság, a szorgalmas kitarás uralkodott, hanem a bűnös vágyaid, kapzsi ösztöneid, melyek aláásták önbizalmadat, életkedvedet, mely elnyelte életed megannyi drága percét, óráját". Isten nem fog senkit elítélni, egyszerűen mi mondjuk ki magunk felett az ítéletet azzal, hogy mindennapi döntéseinkben milyen erőket engedünk életünk kormányához. Ott belül mi választunk, döntünk, és ott bent is csak mi dönthetjük le a lelkünkre telepedett bűnös zsarnokot. Milyen szép lenne, ha az elmúlt évek hibájából tanulva, egy hatalmas tavaszi nagytakarításban, minden szinten a selejtes, önző, kapzsi, bűnös erőket, letudnánk cserélni alázatos, becsületes, tiszta, dolgos családjainkra, Istenre figyelő vezetőre...

Isten adja, hogy mindannyian, ott legbelül is megtartsuk szabad választásainkat. Én a szeretetre, Istenre szavazok! Kisebb testvéri szeretettel, Csaba t.

BULÁNYI GYÖRGY

RÉSZLET... (FOLYTATÁS)

Ami ebben a férfi-nő kapcsolatban súlyos vétek a Teremtő törvénye ellen, ugyanaz a szülő-gyermek kapcsolatban – magának a Teremtőnek rendelése, törvénye.

Egészen különös súllyal esik latba a Teremtés könyvének az a kijelentése, hogy „a kettő egy testben lesz”. Jézus nemcsak idézi e kitélt, hanem tovább is fejti: „Így már nem ketten vannak, hanem csak egy test”. Nem tudjuk megállapítani biztosan, gondolt-e a Teremtés könyvének szerzője `férfivá-nővé teremttségünk Istent képező-másoló jellegére, amikor istenképességünket és férfivá-nővé teremttségünket egyetlen mondaton belül közli, és a mondaton belül semmi más állítást nem közöl.

Ha nem gondolt volna is rá, akkor is `lehetetlen észre nem vennünk a hasonlatosságot egyfelől a Jézus által megismertük Atya-Fiú-viszony, másfelől a Teremtés könyvében megrajzolt (és Jézus által kiemelve értékelt) férfi-nő viszony között. Gondolunk itt egyfelől a „Kettő Egy is” (6 num) tanítás anyagára, másfelől pedig Jézus fenti idézetére és annak továbbfejtésére. `Az Atya és a Fiú egy. A férfi és a nő szintén egy!_ „Már nem ketten vannak”! A kinyilatkoztatás férfi és nő házasságon belüli viszonyának fel nem

bontandóságát odáigmenően nyomatékozza, hogy azt, ami tapasztalataink számára nyilvánvalóan kettő – egynek mondja.

Nem ezzel a csupasz matematikai ellentmondással, hanem férfi és nő nemi egyesülésében is látható egy testté levésének a képében: egy testté lesz, egy testben lesznek. Sőt, mivel a „test” (swmař = szóma) – „embert” is jelent (40b num); s ez esetben nemcsak két test egy testté válásáról, hanem két ember egy emberré levéséről van szó. Lóság lenyomatát az emberi tudatba és szó-tárba.

Csatlakozik, ragaszkodik, egyesül, egybekötődik vele, ennek erejében jön létre a köztük fennálló egység, közösség. Az Atya és Fiú kölcsönviszonyának végső gyökere – az őstény, a szeretet. Az Atya szereti a Fiút, a Fiú szereti az Atyát – ezek az állítások fejezik ki kölcsönös viszonyuk végső és minden egyebet összefoglaló titkát. A kinyilatkoztatás az embertől induló szeretet legelső és legnagyobb tárgyának az Isten iránti szeretetet jelöli meg, de az ennek párjaként tanított ember iránti szereteten belül az első helyet férfi és nő házasságon belüli kölcsönös szeretete kapja. Különös erővel juttatja ezt kifejezésre az, hogy az Egyház ezt az egyetlen emberi kapcsolatot emelte szentség rangjára, nyilvánvalóan a jézusi hangsúlytevés alapján (74b num). A szülő gyermeke iránti, a gyermek szülő iránti szeretetének nem adott ily rangot. Láttuk, hogy Atya és Fiú egy-voltának végső oka – egymás iránti, időtlen, széjjeltéphetetlen és felbonthatatlan szeretetük. Férfi és nő házasságon belüli el-nem-kopó, szét-nem-törő egységének szintén csak a szeretet lehet az oka. S minél inkább olyan a szeretetük, mint amilyen az Atyáé a Fiú iránt és a Fiúé az Atya iránt, annál inkább. És minél kevésbé olyan, annál kevésbé.

Láttuk, hogy az Atya szeretete a Fiú iránt adásban nyilvánul meg. Mégpedig a magának semmit vissza nem tartó adásban. Mindent odaad a Fiúnak, úgyhogy az Atyának semmi birtoka sincs, ami ne volna a Fiúé is. Az Atyának ezt az adását logikailag megelőzi Fiút-látása. A kinyilatkoztatás által megrajzolt férfi-nő viszonyban a férfi a maga számára előzően meglátott nőhöz szintén ilyen jellegű adással közeledik. Istennek a teremtésben adott kinyilatkoztatása, azaz az emberi személyiség, az emberi lélek igénye – ugyanebbe az irányba mutat. A férfi ugyanis, minél teljesebben ember, azaz minél inkább a merő és nemiség fölé emelkedő, annál inkább ily jellegű odaadásban képes megtalálni önmagát, annál inkább csak ebben talál teljes értékű kielégülést.

Azt is láttuk, hogy a Fiú szeretete az Atya iránt alapvetően az elfogadásban nyilvánul meg. Ez az Ő Atyát-szeretésének logikailag első mozzanata. Ebből az elfogadásból fakad, hogy Ő is odaadja mindenét Atyjának, amije csak van. Még az életét is, ha az Atya adási tartalmai között ilyen megbízatás is szerepel. Ez a teljes elfogadás, a maradék nélküli odasimulásban megnyilvánuló vissza- és viszontszeretés, mindenének, még önmagának is teljes oda- és visszaadása – megint csak egybevág a feleségnek férje iránti szeretetéről rajzolt kinyilatkoztatási képpel, akkor tud kielégülni és kiteljesülni, ha ilyen jellegű szeretettel tudja visszaszeretni azt, aki őt meglátta magának, ill. akit a nő ilyen neki mindentadónak látott, ismert meg.

d) Ősminta és lenyomat

Szeretetből, mindentadásból adódó mindent közösen birtoklás, együttlevés és egygylevés – férfi és nő házasságon belüli kapcsolatának is eszménye. Ez az eszmény megfelelésben van azzal az Ős-valósággal, amelyet Jézus mint az Atya és Fiú életét rajzolt meg. Ember és

ember kapcsolatának végső normája az Isten Országában az a világ, ahonnan Jézus jött. A norma az Isten közösségi élete. A kép, amelyet Jézus erről a transzcendens világról megrajzolt, s amelyet normaként állított követői elé, találkozik az emberi lélek mélyébe beleírt igénnyel. Aligha kétséges ezek után, hogy a Fiú által megrajzolt kép, amely minden emberi kapcsolat ősmintája és eszménye, legteljesebb földi megvalósulásra ebben a férfi-nő kapcsolatban számíthat. Az Atya-Fiú kapcsolat mindenekelőtt a férfi-nő kapcsolatnak a képe. Szülő és gyermek, testvér és testvér elválik egymástól.

A legszorosabb még az anya-gyermek kapcsolat, de itt is bekövetkezik a szülés első kiszakadása-leválása után a második: egy máshoz ragaszkodás-csatlakozás. Ha az Atya-Fiú viszony képe és ősmintája a férfi-nő viszony, akkor e férfi-nő viszony – az idő világában megvalósuló és ennél fogva számunkra megtapasztalható lenyomata az Atya-Fiú viszony. Ez a tény nem jelentéktelen megközelítési lehetőséget biztosít az Isten titkait az Isten egész kinyilatkoztatásában fűrésző emberi elme számára. *Nem jelentéktelent. Említettük, hogy Isten a maga szóbeli kinyilatkoztatásában „kényszerül” tudatvilágunk és szótárunk határaihoz szabni magát. Időbeli világunktól különböző időtlen világából csak azt képes közölni velünk, amit lefordíthat a maga világától eltérő mi-világunk nyelvére. Így e szóbeli kinyilatkoztatásban is csak lenyomatot kapunk.*

(folytatjuk)

PAPP LAJOS

ÖSSZEFOGÁS

Összefogás. Kivel? Kikkel? Ki ellenében? De kivel fogjon össze a magyar? Kik vagyunk, honnét jöttünk? Vajon ide sodort a szél valahonnét Ázsia belső területeiről, vagy másként van ez? Az összefogás első kérdése: kivel? A válasz egyértelmű: a teremtő Istennel! A teremtő Isten mindannyiunkat meghatározott céllal és feladattal küld e földi mindenségben. Mindannyiunknak, kivétel nélkül feladata van. Nem véletlenül születünk ide a Kárpát-medencébe, nem véletlenül nyelvünk a magyar, nem véletlenül vagyunk itt magyarok. Nekünk itt van feladatunk, nekünk a Jóisten azt jelölte ki, hogy a földimindenség megtartásában a Kárpát-medencét örök időnkig megtartsuk annak, amit a Jóisten nekünk és a világnak szánt.

Mi a Kárpát-medence? Kárpát-medence Isten tenyere, Isten kelyhe, ami az itt élő embereknek lehetőséget ad arra, hogy itt a földi létben a legnagyobb emberi örömmel és boldogsággal éljen és eleinknek is ez volt a célkitűzése. Tudják-e azt, hogy a modern tudományok a legutóbbi 10-15 évben milyen felfedezésekkel áldott meg nemzetünket olyanokkal, amelyek a mai modern világban mindenki számára elfogadható. Legalábbis a materialistákat beleértve a mindenkiben ők is benne vannak. A teremtő Isten nem csak szellem, az anyagot is ő teremtette, tehát az anyag az nem Isten ellen való. De ezek a materialisták, akik természettudományos alapokon vitatkoztak a magyarság eredetéről, nagyon nehéz helyzetben vannak, mert a modern tudományok egyike a genetika, ezen belül az archeogenetika az elmúlt 10 évben fantasztikus ismereteket adott nekünk. Kérem, hogy fegyverkezzünk föl nem csak lelki erővel, hanem tudással is! Ez a tudás segít bennünket abban, hogy visszanyerjük önbecsülésünket, tartásunkat, magyarságtudatunkat.

Mióta vagyunk a Kárpát-medencében? Honnét jöttünk? Avagy itt vagyunk ősidők óta? Ezeket a kérdéseket a történészek, az archeológusok próbálják megválaszolni, most az archeogenetika jött segítségül, mert kérem, akinek lehetősége van, jegyezze föl ezt az újságot, ez a SCIENCE. A Science a világ tudományos újságjainak az első 2-3

megvezett fontos újságjához tartozik. A Science 2000. november 10-i számában megjelent egy 17 professzor által írott cikk. (Mindig az első szerző alapján tudják előkeresni, ezt a szerzőt úgy tudják előkeresni, hogy SEMINO.) Semino és munkatársai genetikával, ősgenetikával foglalkozó professzorok az Amerikai Egyesült Államokból, Olaszországból, Lengyelországból, Ukrajnából, Horvátországból, Romániából és sorolhatnám. Magyarországról nem volt a tudósok közül senki. Tehát 17 tudós fölteszte azt a kérdést, hogy Európa őslakossága, az ő európai gének különböző ma élő népek fiaiban milyen arányban szerepel? Magyarul: az ősgén, ami nem más jelent, mint Krisztus előtt 35 ezer, 40 ezer évvel itt élők genetikai kódját az európai népességből mely népek hordozzák legmagasabb arányban. Magyarul a kérdést úgy lehet föltenni: kik képezik Európa őslakosságát? Az eredmény döbbenetes! Ez Y kromoszóma meghatározás, tehát a férfi kromoszóma kutatható jobban, mint a női kromoszóma. Azért, mert a férfi kromoszóma egyik lábát elvesztette, a férfi kromoszóma könnyebben utol lehet érni és bármilyen sejtöredékből meghatározható, míg a női kromoszóma vizsgálathoz év mitochondrium kell. Itt be is fejezem a szigorúan tudományos tények boncolgatását. Hanem az eredmény a kérdés tehát európai ősgenetikai állományt mely nép és milyen arányban hordoz? Az Y kromoszóma kutatás alapján ez a tudóscsoport megállapította, hogy a ma itt élő, csonka Magyarországon élő, tehát a teremben jelen lévő sokadalom 95 %-ában jelen van az európai ősgén. Magyarul azt jelenti, hogy genetikusan vonatkozásban a magyar lakosság 95 %-ban őseurópai gént hordoz. Legalább olyan érdekes, hogy vajon a többi európai népesség milyen arányban hordozza az európai ősgént? És néhány korábban megválaszolatlan kérdésre is választ kapunk, mert a magyarságnak egyetlenegy nép volt az elmúlt ezer évben barátja, aki minden elkötelezettség nélkül segített bennünket, kik ezek? A lengyelek! Tehát kik hordozzák az európai ősgént a magyarok után magas százalékban a lengyelek, a horvátok és a Kelet-Kárpátokon túli ukránok. De ezek a népességek csak 60-50%-ban, míg a többi töredéke sem képviseli a jelen létükben az európai ősgént.

Ez a tudományos megállapítás sokkolta a világot, a magyar akadémikusok egy részét. De nagyon érdekes, egy Szabó Mihály nevű akadémikus genetikus professzor az általa elvégzett vizsgálatokkal mindezt megerősítette. Sőt, mondok jobb hírt, maga Czeizel Endre, a balliberális oldal nagy genetikusa is mindezt megerősítette. Kérdezem én, miért nem tudnak róla, miért nem közvetítették a televíziók, a rádiók ezeket az információkat? Elárulok valamit, foglalkoznak vele. Tudniillik a Magyar Tudományos Akadémiának a legnagyobb problémája az, hogy nem tudja megmagyarázni az 5 %-ot, miért csak 5 % hordozza a keleti géneket, az ázsiai géneket? Ezzel foglalkoznak és nagyon nehezen tudnak dűlőre jutni, mert tessék csak figyelni! Vagy az nem igaz, hogy amikor Árpád hazajött, akkor csak mindössze 150-200 ezer magyar ajkú, magyar genetikai állománnyal volt itt, vagy - mert ez valószínű, hogy igaz -, akkor a másik oldal sokkal érdekesebb. A bejövők visszahozták a géneket. Magyarul: akkor ők valamikor elmentek és visszajöttek. Egy észak-olasz professzor Michelangelo Naddeo, Michelangelo, könnyű megjegyezni a nevet: nem a szobrász, hanem a ma élő professzor, aki archeológiával, népművészettel és a rovásírással és a nyelvekkel foglalkozik, megjelentetett egy testes könyvet, aminek a címe Magyars are back home. Tehát a Hon-

foglalás nem más, mint a magyarok visszajövele. Mit állít ez a professzor egy könyvön keresztül? Hogy Krisztus előtt 5000-ben itt a Kárpát-medencében egy magas kultúra létezett, amely anyajogú társadalmat épített és igen magas szinten állt a művészetekben, igen magas szinten művelte mindazon kézműves szakmákat, amelyet a Földanya nekünk megőrzött immár 7000 éven keresztül. És mit állít ez a Naddeo Michelangelo? Végig követi a világ különböző tudósai által feltárt archeológiai és nyelvelmékek alapján, hogy hogy terjedt el a Kárpát-medencéből ez a kultúra, és hogy kanyarodott vissza, hogy ment el Ázsiába és hogy jött vissza Ázsiából a magyar kultúra. Aki még mindig nem talált elég meggyőző érvet, az legyen olyan kedves a hiányzó láncszemet Arianitól olvassa el, de aki még mindig bizonytalan, az pedig Heribert Illig műveit kapargassa meg, Pap Gábor sok segítséget adott ehhez, az a bizonyos Kitalált középkor című munkája mindenestre gondolatébresztő. És itt a történelemórát befejezem. Összefogás. A Jóistenen kívül kivel? Hát őseinkkel! Itt, ebben a gyönyörű helyen, amit Kárpát-medencének hívunk, fellelhetők őseink hagyatéka. Miért most, miért mai napság derülnek ki ezek a dolgok, azért, mert mindennek választott ideje van. A kizökkent idő visszazökkenni látszik és itt minden egyes magyar lélek képességgel és feladattal bír, hogy ezt az időt, ezt a kizökkent időt helyreállítsa. De mi a mi nagy problémánk? Az, hogy elfelejtettük őseink hagyatékát és elfelejtettük, hogy kik vagyunk. Itt hátam megett föl van írva az Újszövetségnek két parancsa. Az egyik, ami az Istenre vonatkozik, a másik, ami az embertársunkra vonatkozik. Ez a szó, egyetlen szó, mind a két esetben ugyanúgy kezdődik: szeresd a te Uradat, szeresd felebarátodat. Hogy kell szeretni felebarátunkat? János evangéliuma egyértelműen fogalmaz szeressétek egymást úgy, ahogy én szerettelek benneteket, ahogy szeretett Krisztus bennünket, föláldozta éretünk az ő életét. A magyarság az őskultúrájában a szeretetre épülő, befogadásra épülő kultúra volt és mi nagyon nehezen, de ebben az elmúlt borzalmas ezer is megtartottuk a szellemiséget, hiszen a Szent Korona tan nem más, mint a befogadás tana, a szeretetre épülő, egymás mellett élő társadalom tana. Én, mint gyógyító ember természetesen nem leszek történész, nem leszek régész, nem leszek nyelvkuató. Én egy dolgot kutattam az életemben, korábban az emberi szíveket szerettem volna meggyógyítani, de amikor rájöttem, hogy nem lehet elég a megbetegedett szíveket meggyógyítani, mert nincs olyan erő, ami a beteg szíveket ilyen tömegesen meggyógyítsa, akkor elkezdtem kutatni, hogy mi az oka, hogy ennyi ember szíve betegszik meg ebben a hazában ott, ahol legjobb az éghajlat a földön, ahol a táplálék gyógyszerként fogyasztható, ahol édesvízben fürdünk, ahol édes vízzel el vagyunk árasztva, ahol minden megadatott, ami a teljes emberi élethez szükséges. És egy döbbenetes kutatási eredményre jutottam. Mi a legfőbb baj, hogy-hogy ilyen körülmények között első között vagyunk Európában szív-érrendszeri betegségekben, első a daganatos betegségek halálozásában. Csak az elmúlt húsz évben ötszörösére nőtt a középkorú férfiak daganatos betegség okozta halálozása. Elsők vagyunk öngyilkosságban és mind-mind ez egy csokorba fogható, valami bennünk hibádzik. Ezer éve mi megpróbáltunk Nyugat-Európa-hoz idomulni. Nyugat-Európa mire épült fel? Az un. euro-atlanti vagy görög-római műveltség és a zsidókrisztianus vallás mire épült fel? Ők uralkodók, ők leigázók és mi megpróbáltunk aszerint élni, ahogy a nyugatiak élnek.

Kedves magyar Testvéreim!

Az összefogás azt jelenti, hogy elfelejtjük ezt a kultúrát és visszatérünk az ősi kultúránkhöz. Ez pedig a szeretetre alapuló, minden magyart befogadó, minden idegent elfogadó

kultúra, mert a mi földi küldetésünk a velünk együtt élő népek jó útra vezetése, tanítása, a szeretet ösvényére való terelése. Kivel kell összefogni? A teremtő Istennel és meg kell hallani az új szövetség üzenetét: szeresd embertársadat, mint tenmagadat! Azért vagyunk betegek, mert mi gyűlölködni próbáltunk. Ezer éve megosztva vagyunk vallással, bőrszínnel, származással, pártpolitikai megosztottságban vagyunk, és a magyar ember amikor gyűlöl, akkor magát teszi tönkre. Mert sem genetikusan, sem földi küldetése miatt ez nem az ő világa. Nekünk helyre kell állítani a kibillent idő, az idegen kultúra majmolása helyett a magyar kultúrát, a magyar érzésvilágot. Aki szeretni tud, az önmagát tudja gyógyítani és embertársát. A legnagyobb gyógyító erő a szeretet és ezzel fejezem be. A szeretetnek három megnyilvánulása van. Az érosz, a testi szerelem vonzódik egymáshoz a növényvilágban is az állatvilágban is az utódlást erősítő erő. Ez ugyanígy van az állatvilágban is, az emberben is. Nem tudunk mit tenni ellene, vagy nem sokat. A fália a barátság növény és növény, állat és állat, ember és ember között ez mag van. Ezt úgy hívják ember és ember között: lelki barátság. De ezt mindannyian tapasztalják, ma barátom lett, kutya-macska barátság és valaminek okán egymásnak esik nem csak a kutya a macskával, hanem a kutya a kutyával, macska a macskával, magyar a magyarral.

Mi a harmadik? A legmagasabb szintű szeretet. Ez nem más, mint az agapé, az ingyen kegyelem adásának képessége. Az ingyen kegyelem azt jelenti, ha velem bárki bármi rosszat tesz anélkül, hogy helyrehozná, én őt szeretem. Nem várok érte sem elismerést, sem üdvösséget, hanem én az Isten teremtette lény fölemelkedem a krisztusi szintre, mert aki engem megöl, aki meggyaláz, aki apáimat, anyáimat megölte, meggyalázta, annak is képes vagyok kegyelmet, megbocsátást adni. Erre a szintre kell visszakerülni a magyarságnak és minden illúzióval le kell számolni!

Mert minden, ami szétszakít, legyen az párt, vallás, az a magyar érzelem és gondolatvilágtól távoli. Egy Istenünk van, egy Nemzetünk van, egy Hazánk van. Összefogni az Istennel és magyar a magyarral, ez a feladat!

SARLÓ CSABA

KI, KIVEL FOGJON ÖSSZE? GONDOLATAIM AZ „ÖSSZEFOGÁS” CÍMŰ ÍRÁS ELÖLVASÁSA UTÁN.

*Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza.
Reményik Sándor: Istenarc*

Hitvallással kezdem.

Azonosulok Gyurka bácsi Isten meghatározásával: „Léttartalma a szeretet; megnyilvánulása az adás. (KIO 9 num. b5)

Ezt magyarul magyarázva:

Istenem a mindig mindenkit végtelenül szerető Atya, „aki fölkelte napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.” (Mt 5.45)

Nem istenem a megkülönböztető, „igazságos” tömeggyilkos Úr, bárhogyan nevezik is. Az, aki a megjelölt házakban lakók kivételével az összes elsőszülöttet – embert és

állatot egyaránt – vagy a kölcsönkért arany és ezüsttárgyakkal menekülőket üldöző sereget elpusztítja. (Kiv.)

Elfogadom a szerető Isten művét, a teremtést, így az emberek, nemzetek különbözőségét is.

Tudom, hogy találkozunk kell, de ennek helye nem valamelyik önkiválasztott portája, hanem az Isten Ország, azaz a lelkünkben élő szeretet.

Magyarságom büszkeséggel, de nem elbizakodottsággal tölt el. A magyarság nekem a mellérendelés, nem uralkodni senkin, és nem fogadni el senki uralkodását. Ehhez ingyen megkaptam a magyar jellemvonásokat közvetítő nyelvet. Ennek a csodálatos nyelvnek a birtokában, természetesen nehezebb feladatok elvégzésére lehetek képesek, mint az, aki nincs hasonló birtokában.

A továbbiakban Papp Lajos Összefogás címen megjelent írását röviden, „az írásnak” nevezem. Mindjárt az első bekezdés elvezet az őszövetségbe, az Úrhoz. Összefogni Istennel, mintha Isten nép vagy pártvezér lenne. Levezet minket a választott nép tudatszintjére. Jézus teljesen mást vár tőlünk: „Legyetek hát irtalmasok, amint Atyátok is irtalmas.” (Lk 6.36)

Még az első fejezetben, „Nekünk itt van feladatunk, nekünk a Jóisten azt jelölte ki, hogy a földimindenség megtartásában a Kárpát-medencét örök időnkig megtartsuk annak, amit a Jóisten nekünk és a világnak szánt.” A körülöttünk lévőknek meg, talán balkezével mutatta, hogy ezt vegyék el tőlünk? A szerető Atya, senkinek se jelöl ki feladatot, legfeljebb, mint a tékozló fiú apja, várja, hogy kövessük az isteni szeretetáramlást, mi is szeressünk.

„Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? Nem így tesznek a vámosok is?” (Mt 5.46)

Ha eleinknek, mint azt a második bekezdés elején olvashatjuk, az volt a célkitűzése, hogy az ember itt „a legnagyobb emberi örömmel és boldogsággal éljen” eltévesztették a célt. Az urakra persze ez attól még igaz lehet, de nem hiába írja József Attila 1937-ben

*„Sok urunk nem volt rest, se kába, / birtokát óvni ellenünk
s kitántorgott Amerikába /másképp millió emberünk.”*

Az uraknak a célja mindig csak saját hatalmuk, vagyonuk gyarapítása, és nem a nép felemelése.

Idézhetném Petőfitől Sinkáig, mindegy, hogy teljes vagy csonka volt az ország, el se férne a sok idézet ebben a számban.

*Minek magunkat lassan ölni?
Nem jobb egyszerre megdögölni?
Mint rokkant lábbal tántorogva,
Vizes, vak szemmel csillagokba,
Rossz, messzi csillagokba nézni
S régi dicsőséget idézni,
Idézni mind, mi ősi, ódon,
Hogy hátha mégiscsak megszánna
Az Úristen valami módon.
József Attila: Magyarok*

Nézzük meg, mennyi a valóságtartalma annak a fegyvernek, amit „az írás” ajánl nekünk.

Csak a számomra legnagyobb ellentmondásokkal foglalkozok, az írás terjedelme miatt.

Azt állítja „az írás”:

1. „Magyarul: az ősgén, ami nem mást jelent, mint Krisztus előtt 35 ezer, 40 ezer évvel itt élők genetikai kódját az európai népességből mely népek hordozzák legmagasabb arányban.”

2. „...genetikus vonatkozásban a magyar lakosság 95 %-ban őseurópai gént hordoz.”

3. „Tehát kik hordozzák az európai ősgént a magyarok után magas százalékban a lengyelek, a horvátok és a Kelet-

Kárpátokon túli ukránok. De ezek a népeségek csak 60-50%-ban, míg a többi töredéke sem képviseli a jelen létükben az európai ősgént.”

Seminoék tanulmánya szerint:

1.-höz A paleolitikum óta az M 170 (azonos az Eu 7 és Eu 8 összegével) és M 173 (azonos az Eu 18 és Eu 19 összegével) jelzésű csoportok élnek Európában. Seminoék nem Krisztus előtt-től számítják az időt, hanem a jelentől (40.000 to 35.000 years ago).

A bennünk legnagyobb százalékban található, Eu 19 jelzésű csoport egy későbbi leágazás eredménye, 35-40 ezer és 13-20 ezer év (az utolsó legnagyobb eljegesedés) között. Wells és 26 munkatársa szerint valószínűleg 15 ezer év. (2001.)

2.-hoz Nem szerepel Seminoék tanulmányában a fenti hivatkozás. Két megállapításukban szerepel a 95 %, úgymint, az 1007 megvizsgált Y kromoszómája 95%-ban tíz genetikai családfába sorolható, és a TAT kromoszómák 95 %-ban előzőleg ismeretlen mutációt találtak.

A táblázatból a magyarokra a 95 % matematikailag ki sem hozható: Eu4/8,9; Eu7/11,1; Eu9/2,2;

Eu11/2,2; Eu17/2,2; Eu18/13,3; és Eu19/60,0

3.-hoz Ha ez alapján akarom megfejtetni, mire gondol „az írás” szerzője őseurópai génen, meg kell néznie Seminoék táblázatában melyik leágazásra vagy leágazásokra kapok 60-50 % közti eredményt a lengyelek, a horvátok és az ukránok esetében.

A horvátoknál semmilyen esetben. Vagy lényegesen többet M170 + M 173 = 84,4%, vagy kevesebbet.

M173 = 39,6 %.

Ha a lengyeleket és ukránokat vizsgáljuk az Eu 19 jelzésű módosulás lehet „az írás” szerint az ősgén. Ez a lengyeleknél 56,4, míg az ukránoknál 54,4 %. Csak ebből a magyaroknál nem 95 hanem 60,0 %-ot találtak.

Nézzük meg mi a helyzet, ha Seminoék meghatározását fogadom el az európai ősgénre, vagyis az az Eu7, Eu8, Eu18 és Eu19 összege. Ez a magyaroknál már 84,4 %. Ennek a legtöbbször kellene lenni, mert azt olvashatuk „az írásban” a többi töredékében se képviseli az európai ősgént.

Sajnos a számok mást mutatnak: 1 lengyel 96,4; 2. holland 96,3; 3. német 93,7; 4. baszk (spanyol baszk 88,9, francia baszk 86,4) és 5-6. horvát és magyar 84,4-84,4. Így még dobogóra sem kerültünk. Megjegyzem ekkor a cseh-szlovákként vizsgáltak eredménye 77,9 %, ez se töredéke a mienknek.

Amit 1-3 pontban megkifogásoltam, azt nem erősítette meg Czeizel Endre. Ő csupán a Seminoék által őseurópainak vetthez hozzászámolja az Eu4-et, így kap 93,3 %-ot. Az Eu4-et Seminoék a Közel-Keletről eredeztetik, megegyezően Spencer Wells és 26 munkatársa 2001. aug. 28-i közleményével.

Ha már a keletről visszahozott gének is szóba kerülnek, bár bevallom nekem érthetetlen módon, akkor mért nem nézzük meg, milyen eredményeket kaptak Wellsék Ázsiára.

Tadzsik 64 %, kirgiz 63 %, a mellettük lévő taskenti orosz 47 %, észak orosz 43 %.

A Seminoék táblázatában Eu19-ként jelölt típus Wellsék adataiban M17-ként szerepel. Ebből emlékeztetőül a magyarságban 60,0 %-os előfordulást találtak Seminoék.

Nem tudtam egyértelműen értelmezni a következő mondatokat: „Vagy az nem igaz, hogy amikor Árpád hazajött, akkor csak mindössze 150-200 ezer magyar ajkú, magyar genetikai állomány volt itt, vagy - mert ez va-

lószerű, hogy igaz -, akkor a másik oldal sokkal érdekesebb. A bejövők visszahozták a géneket. Magyarul: akkor ők valamikor elmentek és visszajöttek.”

Ez nekem azt jelenti, Árpádék hozták vissza a magyar géneket, s talán elenyészően volt belőlük a Kárpát-medencében is. Ha valaki másképp tudja értelmezni a fenti mondatokat, megköszönöm, ha értelmezését megosztaná velem. (sarlocsaba@gmail.com). Ez egy nagyon veszélyes elképzelés. Nem szokták elfogadni a sorban állók, hogy az utólag jött előre álljon azzal az indokkal, én már itt voltam. Ez csak úrhatnáságunk alátámasztására kell, de ellentétes a magyar nép valódi érdekeivel.

Hogy ezt nem csak én látom így idézek Cser Ferenc világhálón található írásából, mely a Jobbik beadvánnyal foglalkozik, a magyar eredet tanításával kapcsolatban.

„Végül ki kell térnem arra, hogy ha eddig is tudtam mindezeket, miért nem mutattam be? Miért most állok elő a szkíta eredet kritikájával?

Az ok pedig az elmúlt években merült fel. Egyre-másra hangzik el, – nem csak a szomszéd államok mesterkelt történettudománynak nevezett hamisításai alapján, hanem jelentősebb forrásokból is, – hogy a magyarok, 'Árpád barbár sztyepei népe' az ún. honfoglaláskor a Kárpát-medencében letelepedett életet folytató magasrendű kultúrát taposott el. Ez a magasrendű kultúra aztán a változatok szerint lehet román, szlovák, általában szláv, de újabb időben megjelent a héber jellege is. Ugyanis találtak egy sír falán menóra ábrázolást. Minthogy a Kárpát-medence megfelelő a zsidó hitvilág tejfel-mézzel folyó Kánaánja céljára, a mai történelemhamisítás szépen oda vezethet, hogy 'Árpád barbár népe' utódait kitessekelik a Kárpátok közül, vagy örök büntetésül örökös rabszolgaságra kényszerítik.

Holott Árpád katonanépe nem taposott el magasabb rendű kultúrát, hanem azzal szövetségben hozta létre a Magyar Királyságot. Az a 'magasabb rendű' kultúra viszont magyarul beszélt, rovásírással írt, mellérendelő szemléletű népművészete volt, több százezer népdallal, mesével rendelkezik – és lélekfűző volt. Mindez se nem szláv, se nem román, se nem héber, hanem magyar.”

Michelangelo Naddeo könyvét nem ismerem, évek óta csak ígéretet hallok a magyar fordítás megjelenéséről. Az akár hétezer éves mellérendelő szemléletű, magyar nyelvű műveltséggel egyetértek. A „visszajövők” hovatartozása tekintetében azonban nem árt figyelembe venni Raskó Istvánék genetikai vizsgálatainak eredményét. A honfoglaláskori sírokat szétválasztották abból a szempontból, hogy a sírok tartalmazznak-e előkelő helyzetre utaló mellékletet (ló koponyák, fülbevalók, övek, stb.) vagy nem. Az előkelők gazdagok voltak nem európai genetikai jellemzőkben, és különböztek nemcsak a Kárpát-medence korábbi lakóitól, de sokszor egymástól is. A tizenegy, különböző sír maradványai nyolc különböző típust rejtettek magukban: ázsiai, közel-keleti, Ural és környéki jellemzőkkel egyaránt találkozhatunk. A mellékletek nélküli sírokból előkerült (népi) maradványok közép-európai jellemzőkben bővelkedtek, és sokkal közelebb állnak a ma is itt élők genetikai állományához.

Azt nem értem, hogy a kitalált középkor mit bizonyíthat akár ötezer évvel is visszamenőleg.

Ábrándozáshoz a gyógyszerként elfogyasztható táplálék is. Hol terem ez ma meghatározó mennyiségben? Csak nem az évtizedek óta agyonműtrágyázott, gyomirtózott, valamint gomba és rovarirtószerekkel agyonpermetezett magyar földeken? Milyen édesvízben fürödhetünk? Csak nem a ciánszennyezett Tiszában?

A nemzetpusztulás okai szerintem mélyebbek. A nemzet belefáradt a mindig változó, idegen hatalom kiszolgálásában,

mely nem csak ezer éve tart. Az az ősi más, mint ahogy Papp Lajos elképzei. Ha nem volna más, nem írhatta volna egymás mellé a szeretetet és a mások vezetésére rendeltetésünket. Az Isten mindenkinek csak egyféle feladatot adott, adhat, és ez a szeretet. Ezzel a felsőbbrendűséggel, sajnos nem érthet egyet az alárendelt. Együttműködésre, összefogásra, mármint más népekkel, alkalmatlan ez a leereszkedő megközelítés.

„Az írás” utolsó előtti - Mi a harmadik? kezdetű – fejezetével teljesen egyetértek. Kár, hogy az utolsó pár sor lerontja ennek a hatását.

Az „Összefogni az Istennel és magyar a magyarral, ez a feladat.” csak nemzetpusztuláshoz vezethet. Jézus Istenével nem lehet összefogni, mivel mindnyájunkat egyformán szeret. Csak „az írásban” fentebb elutasított „zsidókrisztianus vallás” Istenével lehet összefogni. Akkor is ugyanazt teszem, ha az Istent akivel össze akarok fogni Jahve helyett Hadúrnak nevezem el. Ez nem más, mint a trón és az oltár, vagy általánosabban meghatározva, a szellemi és anyagi hatalom szövetsége. Minden népnek így a magyarságnak is két útja van, de csak az egyik, a keskeny vezet az életre. Követni Jézust. Szeretni mindenkit, nem összefogni valamilyen hatalommal mások ellen.

INTERJÚ MICHELANGELO NADDEO-VAL

Michelangelo Naddeo itáliai kutató vallja, hogy Európa első kultúrateremtő nemzete már a neolitikumban megjelent, a Kárpát-medence őslakos népe, a magyarság volt.

- Olasz származása ellenére már évtizedek óta foglalok a magyar történelemmel. Miért pont Európa egyik legismeretlenebb országa lett kutatásainak tárgya?

- Bár Olaszországban születtem, szokatlan családnemem és kinézetem alapján már fiatalkorom óta kételkedtem abban, hogy valóban minden felmenőm olasz származású volna. Ekkor határoztam el, hogy megpróbálok életem során minél több kultúrát és népet megismerni, hogy megérthessem, kik voltak az európaiak ősei és hogy én honnan jöttem. Emiatt fordult érdeklődésem az ókor felé. A régészet és a történelem pedig mindig is a hobbijaim közé tartozott. A bronzkori Európa története mindig vonzott. Főképp, mert úgy gondoltam, hogy a földrészt az indoeurópaiak érkezése előtt sem volt lakatlan, ahogy továbbvezettem ezt a gondolatot, egy idő után eljutottam az egykori Pannóniáig és annak lakóira.

- Az indoeurópai nemzetek valószínűleg megrökönyödéssel fogadják még a gondolatát is annak, hogy megkérdőjelezi közös történelmünket. Hogyan jutott el addig a gondolatig, ami valószínűleg meghökkenti majd hazánk lakóit? Nemsokára megjelenő könyvében ugyanis nem kevesebbet állít, mint hogy mi lennénk Európa őshonos nemzete...

- A Honfoglalás...a magyarok visszatérése európai hazájukba című könyvemben mintegy ötven olyan kulturális markert soroltam fel, melyek Közép-Európából Közép-Ázsiába "vándoroltak", majd visszatértek a magyarokkal a honfoglalás idején. Ezek közül kiválasztottam kettőt, a művészetet és a vallást, majd további kutatásokat végeztem régészeti leletek tanulmányozásával. Több ezer olyan képet gyűjtöttem össze régészeti leletekről, amelyek bizonyítják, hogy számos, indoeurópaiak előtti motívum és szakrális szimbólum a kalkolitikumi- bronzkori Kárpát-medencéből és környékéről származott, majd

a korai bronzkorban az általam Agglutiniának elnevezett területen is elterjedt. A bronzkor közepén ezek a szimbólumok végig fennmaradtak Pannóniában, a korszak végén pedig ismét elterjedtek Magna Pannonia területén. Ugyanezeket a motívumokat és szakrális szimbólumokat találták meg az Altaj hegységi Pazyrikben, melyek az időszámításunk előtti első évezred elejéről származnak. Később a Tarim-medencébe "vándoroltak", végül pedig a honfoglalás idején visszatértek a Kárpát-medencébe. Más szóval a Kárpát-medencében talált bronzkori régészeti leletek azonosak vagy nagyon hasonlóak a Tarim-medencében Stein Aurél által talált leletekkel, illetve a Kárpát-medencében feltárt későbbi, honfoglalás kori leletekkel. Ezenkívül jómagam is készítettem Magyarországon és egyéb helyeken több tucat fotót olyan szimbólumokról és alakzatokról, amelyek bronzkori szakrális szimbólumok voltak, és amelyeket a mai napig használnak modern épületek díszítésében, noha már elveszítették ősi, szakrális jelentésüket.

- Tehát ezek az ábrázolási formák a mai napig élőként jelennek meg a művészetünkben?

- Még a Szent Koronán is található tizenhét olyan, pogánynak tartott szimbólum, melyek a bronzkori Pannóniától a Tarimmedencén át a honfoglalás kori Magyarorszáig nyomon követhetők. A honfoglalás idején a magyarok ugyanazzal a szimbolikus művészettel és ugyanazzal az anyaistennővel tértek vissza a Kárpát-medencébe, mint amelyet korábban, a bronzkori Európában használtak, az anyaistennőt szülés közben ábrázolva. Ezek azok az úgynevezett híres magyar "tulipánok", melyek Magyarországon mindenhol megtalálhatók. Egy olyan bronzkori mintából alakultak ki, amely a várandós anyaistennő szimbolikus ábrázolása volt. Az etruszk művészet már jóval azelőtt ezeket a tulipánmotívumokat használta, hogy a tulipán megjelent volna Európában. Az idők során, ahogy elvesztette szent emlékét, úgy változott át liliommá az európai kultúrában mind az egykori etruszkok, mind az amóricaiak - Anjouk - egykori tulipánja. Noha nem tudatosan, de az etruszkok, a magyarok és az ainuk leszármazottai is, illetve Közép-Ázsia legtöbb népcsoportja a mai napig ugyanabban a formában ábrázolják az anyaistennőt díszítőmotívumként. Ennek alapján pedig ki lehet jelteni, hogy a magyarok kulturális DNS-e öt évezreden át változatlan maradt!

- Miként tudja elméleteit bizonyítani?

- A régészek az ókori világot több ezer különböző kultúrára osztják fel. Gondolkodásuk szerint egy kultúra különbözik a másiktól, ha azonos ugyan a két kultúra, de az egyik kultúrához tartozó néhány cserépdarab színben, méretben, alakban vagy egyéb jellemzőben eltér a másik kultúra cseréptöredékeitől. Gyakran akkor is különbözőnek tartanak kultúrákat, ha teljesen azonosak cseréptöredékeik, de azok egy politikai határ eltérő oldalain helyezkednek el. A kutatásaimban ezzel pont ellentétes módszert alkalmazok - különböző kultúrákat csoportosítok egyetlen civilizációba, amennyiben elegendő közös vonásuk volt. Például az ukránok nagyon jól gondolkodtak, amikor azt állították, hogy a Tripolje civilizáció Nyugat-Ukrajná tól Kelet-Olaszországig terjedt, azaz az "arany bálvány civilizáció" területén volt jelen. Ugyanakkor helytelenül jártak el, amikor kitalálták a "Stanovó kultúrát". A térképen képtelen voltam megtalálni ezt a Stanovót, de rájöttem, hogy csak pár kilométerre van Magyarországon mai keleti határtól. Ennek a kultúrának a leghíresebb leletei azonosak a Kárpát-medencében feltárt bizonyos leletekkel. Ezért úgy vélem, a Stanovó kultúra a bronzkori Pannonicó civilizáció része volt. Ha az én megközelítésem szerint haladunk, akkor kiderül, hogy az

indoeurópaiak előtti európai kultúra Közép-Európából származik, az "arany bálvány civilizáció" területéről, majd az agglutiniai civilizációvá fejlődött, fennmaradt Pannóniában, elterjedt Magna Pannonia területén. Végül pedig az időszámításunk előtti első évezred közepén, és ennél nem korábban az újonnan érkezők, azaz az indoeurópaiak kultúrája lépett a helyébe.

- Kik azok az indoeurópaiak?

- Az indoeurópaiak egy "szellemnép". Ha egy genetikust kérdezzük, ismer-e olyan gént, ami az indoeurópaiakkal társítható, azt mondaná, nem tud erre érdemi választ adni. Ha egy nyelvészt kérünk meg az indoeurópaiak meghatározására, azt mondaná, indoeurópai az, aki az indoeurópai nyelvjárást beszéli. Más szavakkal élve, egy Hongkongban élő kínai is lehet indoeurópai. Ha egy történészt kérdezzük meg arról, honnan jöttek az indoeurópaiak, felsorolna néhány tucat eurázsiai helységnevet, amit az indoeurópaiak származási helyeként, őshazájaként jelöltek meg. A legjobb meghatározás, amit az indoeurópaiakra használtak, Francisco Villar definíciója, mely szerint nomád, hadviselő pásztorok voltak. Az indoeurópaiaknak nem volt civilizációjuk, nem volt művészetük, nem volt vallásuk vagy bármiféle technológiájuk. Ha lett volna, akkor könnyen fel tudták volna deríteni az eredetüket. Nekik csak nyelvük volt. Az "indoeurópaizmus" egy szent nyelv tanulmányának vallásos rítusát jelenti. Az indoeurópaiakat arról lehet tehát felismerni Európában, hogy ők honosították meg a hamvasztást, az ő hatásukra váltottak az európai társadalmak matriarchátusról patriarchátusra, béke helyett hadviselésre, továbbá az ő hatásukra váltotta fel a demokráciát a tirannizmus, az egyenjogúságot a rabszolgaság, a szolidaritást az agresszív versenyszellem, illetve a védelmező anyaisten-nőket az apai vezetők. Abban az időben, a Kr. előtti I. évezred közepén, az európai szimbolikus művészet átment figurálisba, a magyar istenábrázolások emberszerűek lettek, és állandó lett a háború. A magyarok művésze csak akkor lett figurális, amikor áttértek a kereszténységre, istenábrázolásaik is csak ekkortól lettek emberszerűek.

- Az indoeurópai bevándorlás után mi történt az őskultúrával?

- Az ősi európai civilizációt a Kr. e. 1000 körül a Tarim-medencébe vándorló magyarok hatalmas területen terjesztették el, a selyemút északi ága mentén, amerre vándoroltak. Ez magyarázatot ad arra, hogy miért volt sok ősi ázsiai népnek hasonló a kultúrája a magyarokéhoz: a magyarok kultúrájához asszimilálódtak az ainuk, a koreaiak, a pártusok, a kusánok, az avarok, a hunok, a szasszanidák, a kunok és a törökök, majd valószínűleg keveredtek is velük.

- Stein Aurél korábban hasonló megállapításokra jutott, mint ön.

- Stein Aurél a magyar őshazát keresve bukkant rá a kalashokra. A Honfoglalás... a magyarok visszatérése európai hazájukba című könyvében a kalashokat matriarchális, egyenlőségelvű, békeszerető és szőke hajú népcsoportnak írtam le. Csúcsos süveget viselnek, a vallásuk a mai napig animisztikus. Szintén Stein Aurél volt az, aki szállásterületeik közelében rábukkant egy ősi magyar épületre. Az épület a magyar népművészet és az ősi pannonic művészet szinte minden jegyét magán viseli. Talán ebben az épületben tartották a kurultájt. Ez a terület pedig, amely az ősi selyemútvonal egyik ága mentén halad a Tarim-medencében fekvő Kashitól Pesávárig, annak idején a magyarok ellenőrzése alatt állt. Elméletemnek, miszerint a Tarim-medence, illetve

annak hegyszorosai egykoron a magyarok ellenőrzése alatt álltak, Stein kutatásai is megfelelnek.

- A magyar történelemoktatás jelen állása szerint a magyar nyelv és kultúra a finnektől származik, azonban a kutatók egy csoportja évtizedek óta próbálja a hivatalos fórumokon is megcáfolni ezt a rokonságot. Kutatásai során foglalkozott a finn-magyar rokonság kérdésével?

- A magyarok elutasítják a finnugor elméletet - nem tudományos, inkább érzelmi okok miatt. Valószínűleg mindez abból fakad, hogy a finnugor tézist korábban politikai okok miatt használták fel ellenük. Az emberiség hálás Nobelnek, amiért feltalálta a dinamitot, de nem találja őt felelősnek azokért a mézárásokért, amelyeket más emberek okoztak a dinamit háborúban történő felhasználásával. Ha a finnugor elmélet bomba lenne, akkor a magyaroknak nem a bombát kellene gyűlölniük, csak azt, aki rájuk dobta. Továbbá a Magyarországon kívüli tudományos világban - kivéve Angela Marcantoniót - nincsenek kétségek a finnugor elméletet illetően. Egyes amerikai egyetemeken a finn és a magyar tanulmányokat ugyanazon a tanszéken oktatják: a közép-ázsiai tanulmányok tanszékén! Véleményem szerint a finnek azoknak a "kalandor" magyaroknak a leszármazottai, akik - a New York-i Metropolitan Museum szerint - a Krisztus előtti 2. évezred közepén elvitték a bronzkésítés technikáját Dániába és Skandináviába. A régészeti kutatások során Észak-Európában olyan, az első évezredből származó leleteket találtak, amelyek néhány esetben azonosak, de legalábbis nagy hasonlóságot mutatnak a magyar bronzkori leletekkel. A finnek Y-kromoszómái jelentős számú keveredést mutatnak, így akár az ősi finnek az önök vértestvérei is lehettek, kulturális szempontból vizsgálva azonban egészen biztosan a magyarok rokonai voltak.

- A magyar revizionista nyelvészek állandóan visszatérő kiindulópontja a sumer-magyar nyelvrokonság. Hogyan vélekedik erről?

- Úgy vélem, a sumer nyelv rokonságban áll az összes ragozó nyelvvel, különösen a finnugor nyelvekkel. Simo Parpola, a Helsinki Egyetem kutatója 2007 júliusában, a Moszkvában tartott LIII. Assziológiai Kongresszuson azt állította, hogy a sumer nyelv teljes alapszóincse - több mint 1700 alapszó és morféma - párba állítható az uráli szótövekkel. Egyelőre az nem világos számomra, hogy a sumerok vándoroltak-e Európába, vagy a magyarok vándoroltak Mezopotámiába. Egy biztos, nevezetesen hogy Puabi sumer hercegnő olyan fülbevalót, csúcsos és kettős spirál népszerűek voltak Európában.

- Visszatérve a magyarok kényszerű elvándorlására: hol és mikor bukkant fel az az idegen kultúra, amely végül hosszú időre eltüntette Európa ősi kultúráját?

- Az első nyomok, amik egy idegen nép jelenlétét engedték következtetni a régészeket Európában, az első urnamezők, az első hamvasztásos temetkezések nyomai voltak a Balkánon. Az első nyomok a Krisztus előtti III. évezred elejére vezetnek, a nyelvészek tündérmeséitől függetlenül. Ezek a népek vezették be Európában a hamvasztást, ugyanis nem hittek a halál utáni életben. Ők voltak az indoeurópai kelták. Több mint kétezer évig tartott, amíg a gazdálkodási és fémmegmunkáló technológiáikban utolérték a magyarokat, ebből az időből kulturális életüknek semmiféle jele nem maradt fenn. Kezdetben a kelták asszimilálódtak a magyarok kultúrájához, míg végül az időszámítás előtti I. évezred elejére néhány magyar nemzetség elkezdett vegyülni a keltákkal. Belőlük nőtte ki magát a Krisztus előtti I. évezred közepére a vezető harcos elit. Csak ekkor, vagyis a Krisztus előtti I. évezred közepén tűntek fel az első indoeurópai kulturális jelek, harci eszközök, figurális művészet, ember alakú istenek Közép-Európa,

Etruria és Görögország régészeti leletei között. Valójában a Krisztus előtti I. évezred első feléből származó leleteket nem nevezhetjük keltáknak, a magyaroknak kell tulajdonítani őket, mivel egybevág az előző évezredek magyar művészetével. A hagyományos magyar mintáktól eltérő mintájú leletek csak a Krisztus előtti I. évezred közepétől tűntek fel Európában. Manapság végre már senki nem kérdőjelezi meg, hogy Trója nem indoeurópai volt, de a valóság az, hogy a műkénéi szakrális szimbólumok is ugyanolyanok voltak, mint a Magna Pannonia egyéb területeiről származók. Az első Kárpát-medencébe érkező indoeurópaiak, akiknek műveltsége meghaladta a magyarokét, a rómaiak voltak. Meg kellett küzdeniük Decebállal, aki magyar volt és csúcsos fejfedőt viselt, és aki végül egy ősi magyar rítus szerint öngyilkos lett, amikor vereséget szenvedett és nem tudta megőrizni népe szabadságát.

- Mi lehet az oka, hogy eddig még egyetlen kutató sem jutott el odáig, hogy összegezze valahogy Európa történetét?

- Sajnos Európa történelmét az indoeurópaiak írták, mialatt a finnek és a magyarok a finnugor elméleten vitakoztak, és képtelenek voltak rekonstruálni a múltjukat. Gimbutas már mondott valami hozzám hasonlót, de a halála után az indoeurópaiak megpróbálták a felfedezéseit a saját érdekük szerint elferdíteni. Sajnos Európának még nincs meg a saját és közös régészeti tudatossága. Minden, amit Németországban találnak, az a germánoktól származik. Amit Oroszországban találnak, az orosz. Amire semmiképpen nem tudják ráhúzni az indoeurópai jelzőt, azt elfelejtik. És minden, ami feledésbe merült, az indoeurópaiak előtti európai civilizációhoz tartozik. Az európai nemzetek sovinizmusa az oka, hogy ugyanazt az ősi, európai arany bálvány civilizációt Ukrajnában Tripolje kultúrájának, Romániában Cucuteni kultúrájának, Magyarországon tiszai kultúrájának, Jugoszlávia területén pedig Vinca kultúrájának hívják. Az Égei-tenger partján még nevet sem adnak neki, mert az indoeurópaiak kitaróan azt állítják, hogy ők már ott voltak, ezért bármit találnak ott, az egyszerűen görög, protogörög vagy pregörög, de mindenképpen görög! Mi több, a románok erdélyi ásatásai során tonnányi bronzleletet találtak, amik teljes mértékben megegyeznek a Tisza völgyében talált leletekkel. Ezeket a leleteket a románok az "északi trákoknak" tulajdonítják. Így jön létre egy újabb szellemnép, amit ráadásul csak a román tudósok ismernek. A Tisza völgyében találtaknak viszont nem tulajdonítanak nagy jelentőséget Magyarországon, ezek a tárgyak nem tartoznak a magyarokhoz.

- Mi lehet az oka annak, hogy ennyire nem merünk hinni a múltunkban?

- A magyaroknak azt mondták, hogy ők egy barbár nép leszármazottai, akik abban az időben Jugriában tartózkodtak. Az általam végzett kutatómunkát a kutatással foglalkozó magyar intézményeknek kellett volna elvégezniük, melyeket egyébként a Natio nál Geographic gyenge kvalitásúnak ítélte. A többi kutató pedig túlzottan el volt foglalva azzal, hogy bebizonyítsák, a magyarok egy nagy, dicsőséges birodalom leszármazottai voltak, legyen az a Török Birodalom, a Hun Birodalom vagy a Turáni Birodalom. Ha valaha Európa egységes ország lesz, és a finnugorok valaha is felismerik közös múltjukat, Európa ősi történetét átírnák úgy, ahogyan azt itt megpróbáltam bemutatni. Eddig Európa történelmét az indoeurópai birodalmak történelmeként írták le. Remélem, hogy egy nap Európa történelme az összes európai nép

történelmét jelenti majd, azokét az európai népeket, akik mindannyian hozzájárultak Európa örökségéhez.

- Kapott valaha bármiféle segítséget a munkájához? Életem jó néhány évét a kutatásnak szenteltem, de azért, mert élveztem azt és arra gondoltam, hogy érdemben hozzá tudok járulni az európai civilizáció eredetének történelmi kutatásaihoz. Éppen ezért nem is vártam hozzá támogatást. Sok magyartól kaptam segítséget, könyveket küldtek, hozzájárultak a munkámhoz a magyar kultúra területén szerzett tudásukkal, Isten áldását kérték rám. De csak a civilek. A magyar intézményeket nem érdekli a magyarok múltja. Szégyenteljes, hogy még az ősi magyar írás, a rovásírás Unicode-kódolását sem támogatták, így az most egy olyan idegen kezében van, aki még magyarul sem beszél, tévesen idézi Gimbutast, hogy saját nézeteit igazolja. Nem lehet jövője egy olyan országnak, amely nem becsüli a múltját.

- Hogyan juthatunk el odáig, hogy egyáltalán elkezdjük keresni európai gyökereinket?

- Egyesek, úgy tűnik, nem akarják tudomásul venni, hogy az országban többé nem a kommunizmus uralkodik. Mások meg úgy vélik, hogy nem európaiak. Pedig az igazság az, hogy a magyarok Európa ősközületei, a kontinens legősibb népe. Ebből a szempontból leginkább a fiatalabb generációkkal szimpatizálok, akiket nem befolyásolnak a múlt század ideológiái. Ők azok, akik újból jelentős szerephez juttathatják Magyarországot Európán belül a jövőben.

BÍRÓ ZOLTÁN

GYÁSZBESZÉD

**FEKETE GYULA TEMETÉSÉN, A FARKASRÉTI
TEMETŐBEN, 2010. FEBRUÁR 9.**

Tisztelt gyászoló család! Fekete Gyula barátai és tisztelői! Fekete Gyula úgy távozott közülünk, hogy hátrahagyott egy nagy életművet, mely az elkövetkező évtizedek politikai és szellemi vezetőinek nemzetmentő parancsot hirdet. Az élet parancsát közvetíti: olyan politikát kell kezdeni végre, amelynek középpontjában a magyarság megmaradása áll, elsősorban a népességfogyás megállítása, a nemzeti létezés biológiai alapjainak, fizikai és lelki egyensúlyának helyreállítása. Ezt a feladatot és programot Fekete Gyula sárospataki diákkorától képviseli rendületlenül, minden ütéssel állva, minden gúnyt igazsága tudatában rezzenéstelenül viselve. Természetes volt számunkra is, hogy a lakiteleki indulás első pillanataitól mindvégig, mindenek felett ezt tartotta megvalósítandó feladatnak, mert minden más csak ennek függvényében nyerheti el értelmét. Hogy politikai szerepvállalását mi vezérelte az egykori MDF elnökségében is, arról képet kaphatunk, ha felidézzük egyik írását. Amikor kétségbeesett gondolatként 1994-ben némelyekben komolyan felmerült, hogy idegeneket kell betelepíteni az országba, pótolva a fogyatkozó magyar népességet, akkor talán végső riasztásul, arra figyelmeztet, hogy a magyarság elvesztette történelmi asszimiláló képességét. Azt a betelepülő tömeget már nem mi fogjuk asszimilálni, hanem azok minket. Ezért idézte gyakran, mondta el nagy nyilvánosság előtt hibátlanul Lakiteleken Kölcsey vészjósó versét, a Zrínyi második énekét. Tudta, hogy fogyásunk, lelkieken, erkölcsökben is fogyatkozás. Ezért teszi hozzá mondandójához: még a saját vezetőinket sem tudtuk hosszú évtizedek alatt magyarrá asszimilálni. Hogy mennyire nem, azt éppen az általunk létrehozott MDF sorsa mutatta számára, számunkra a legfájdalmasabban. Fekete Gyula az elsők között volt, akik észrevették, hogy az eredeti MDF-et kellett kiiktatni a politikából ahhoz, hogy ne legyen gátja a nemzetáruulásnak. Rövid néhány év kivételével, húsz év

nyereség volt ez a nemzetcsontkítóknak, húsz év veszteség a nemzetépítésben. Országot, nemzeti öntudatot veszítettünk. Fekete Gyula most azt üzeni: vissza kell venni! Vissza az élet folytatásának lehetőségét, vissza az országot, vissza a magyar öntudatot és önbecsülést! Immár nem emelt hangon mondja - ahogy szokta - hanem életművével, példájával üzeni. Életösszegző és utódoknak szóló intő szavakat végül tőle idézek: "Mióta eszemet tudom mindig túlerővel - néha iszonyú túlerővel - szemközt léptem pástra, de a szapora vereségek is arra készítettek, hogy a küzdelmet a legszentebb ügyekért-célokért akkor sem szabad abbahagyni, feladni, ha végképp reménytelennek látszik, minthogy az élet és igazság szolgálatában akkor is lelkiismereti kötelesség a küzdelem, ha biztos vereséget ígér." Az egykori Magyar Demokrata Fórum, a lakitelekiek, barátai nevében kívánom, hogy adjon atyai barátunknak, Gyula bátyánknak lelki békét az, hogy a küzdelem folytatódik. Isten veled!

BULÁNYI GYÖRGY VÁLASZLEVEI TEMETKEZÉS, TEMETKEZÉS, TEMETKEZÉS...

Kedves Márta, Laci és Gabi!

Három válaszlevél. Ez nem semmi ám! Az elmúlt hónapokban volt köztetek, aki csak aláírta nevét testvére levelére, de most már nem érhet be ennyivel, maga is fogalmazott. Kiszkeresztem őt? Nem. Megtalálom nevét az *ÉRTED VAGYOK* 19/4 számának 24. oldalán. Maga írta nevét oda: *Györgyék Gabija*.

Hoppá, ez Lacinak a sérelme. Nem kiszkeresztem őt, hanem "Ez a pellengérré állítás így megalázó, megszegyenítő". Mi tettem, Istenem?! Újra olvasom írásom. Konkrét eligazítás annyi van benne, hogy egy 13+6-os keresett fel, akinek felesége, gyerekei meg ősei is vannak, de nem pesti az illető, mert vonattal megy haza, de előbb még hozzám felszalad. Feladok egy hirdetést a Tájékbba: „*Meglátogatott, hogy köszöntsön egy bokortag, aki a 10+8-asok osztályába tartozik, van családja és vannak ősei, akiknek neve az ABC különböző betűivel kezdődik, ha valaki ebből kitalálja, hogy ki járt nálam, fizetek neki egy százast, s megkínálom valami jófélével*”. Már nem küldök hirdetést a Tájékbba, mert a Koinónia 3. számában Laci már megvallotta, hogy ő a 13+6-os, neki vannak ősei meg családja, gyermekei. Megóvott valamtól. Ettől: „90 év után már ilyen hülyeségekre is van ideje az embernek?”

S most következék, az ért-korú, a Ratzinger-Benedek korcsoportba tartozó (1927-es évjárat) Márti. Kanas orvosságnak ajánlom, napjában háromszor. Ennek a asszonyoknak hite van: *Örüljek, ha valakik elhagyják felvő és leadó csoportjukat is, mert az nem temetkezés, hanem minőségi változás... S nekem is van ön- és borkorbeli iróniám.* – Eddig a három külön válasz, s most jön az *urbi et orbi*, a közös, amit mindhármuknak válaszolok:

Elfognak a papjaink...

A piarista rend magyarországi tartományának névtára 2005/2006-ban jelenti, hogy létszámunk **83**. Az előző névtárat 8 évvel korábban, 1997/98-ban adta ki Emil. Akkori létszámunk: **106**. S ma, 8+5=13 év múltán mi a helyzet? Emilnél a kortáblán még a 13. helyen vagyok. A 2005-6-osban már a 4. helyen, s mára már minden magyar piarista átment az örök hazába, s magam vagyok provinciánk nesztora (legidősebbje). Ami pedig a létszámot illeti, a 83-ból 5 év alatt 18 ment el vagy át, s csak 7 új ember jött helyükbe, létszám tehát

pillanatnyilag: **72**. 1942-ben szentelésre készülön ünnepeljük az 1642. évi hazai, podolini megtelepedésünket. A 300 évet 300 magyar piarista ünnepli még.

1942: 300

1997: 106

2005: 83

2010: 72

Az 1948-ban bekövetkezett államosítást követően felére csökken (nősülés következtében) a 300, azaz **150**-re, melyhez a századforduló három adata már közelebb található.

Baj, ha elfognak a papok? Jézus nem számított rájuk. Maga sem volt pap. Tanítványait sem szentelte azzá. Tudott halat fogni. Természetgyógyász volt, és elmondta, hogy mindenki kell szeretnünk, s hogy mi jelent szeretni. Templomot nem épített, s nem is buzdított rá senkit. Azt kívánta tanítványaitól, hogy tegyenek mindenkit az ő tanítványává. Szeretni tanító népfőiskolát tartott fenn. Ha elfognak a tanítványok, akkor nem lesz célkitűzéséből semmi sem. Magam a Bokorban érzem magam legjobban. Ha itt fognak, meg elfognak a tanítványok, vigasztalhatatlan vagyok. Tegnap is, ma is és holnap is... Lehetséges, hogy a fogyásra növekedés következék? Istennél semmi sem lehetetlen, meg Isten gyermekeinél sem. Mondok még rá egy példát

Arany János utolsó évei:

Istennek odaadott ember volt. 1817-ben született és 1882-ben hal meg Harminc évesen kezd verset írni, 1847-ben. '54-ig megy minden rendszeren: nyolc év alatt ír 116 verset, aztán elfárad. Évente csak pár verset ír, vagy egyet sem. 1855: **5** vers 1856: **7** v. 1857: **6** v. 1858: **3** v. 1859: **3** v. 1860: **4** v. 1861: **3** v. 1862: **0** v. 1863: **0** v. 1864: **1** v. 1865: **3** v. 1866-67: **0** v. 1868: **2** v. 1869-70: **0** v. 1871: **1** v. 1872 – 1876: **0** vers 1877: **47** vers, melyek első darabját július 3-án, utolsóját december 31-én írja 1878: **4** v. 1879: **1** v. jan. 23-án. 1880: **6** vers, ezekből az első 5-öt elkészíti márc. 30-ig, az utolsó dec. 10-én. 1881-82: **0** vers, és meghal: október 22-én.

Majd két éven keresztül nem ír semmit. 1855 és 1877 júliusa között összesen **38** verset ír, hogy aztán nem egész 6 hónap alatt írjon **47**-et, meg még **6**-ot. Summa: 116+38+47+6= **201**. A 116-hoz kellett neki **8 év**, a 38-hoz **22 év**, a 47-hez **nem egészen hat hónap**, a 6-hoz pedig **5 év**. Született 1817-ben, verselni kezdett 30 évesen, 38 éves koráig ment is minden rendszeren. 60 éves koráig tart a *korai* halál. Aztán hat hónapra jött meg a *virágkor*, majd az utolsó 5 év, a végleges elhalás:

Életem hatvanötödik évében Köt engem, a Jóisten kérébe.

Betakarít régi rakott csűrétbe, Vet helyemre új gabonát cserébe.

BAJNOK DÁNIEL

HÁROM ÉV? – PÁL APOSTOL ARÁBIAI ÚTJA

Az *Arábia* földrajzi név két ízben fordul elő az Újszövetségben, mindkétszer Pál apostol galatákhöz írott levelében.¹ E két említés közül az első az apostol életének egy olyan epizódjára tesz röviden odavetett, félmondatos utalást, amelyről sem a többi páli levél, sem a Lukács által írt *Apostolok cselekedetei* nem számol be. Ez az epizód Pál arábiai útja.

Bár alig akad olyan pont Pál életrajzában, amelyet egységesen elfogadnának a vele foglalkozó filológusok és teológusok, az arábiai tartózkodást senki sem vont

kétségbe, sőt, egyetértés uralkodik az ezt körülvevő események sorrendjét illetően is. Eszerint a keresztényeket üldöző Pál (vagy Saul) Damaszkuszba tartott Jeruzsálemből, amikor mindent elsöprő természetfeletti élmény érte őt egy látomás képében. Ennek hatására Damaszkuszban csatlakozott a mindeddig erősen gyűlölt keresztények gyülekezetéhez. Megkeresztelkedését követően nem időzött sokáig a városban, hanem Arábiába ment, aztán visszatért Damaszkuszba, végül Jeruzsálemben találkozott Péterrel. Mindezek az események a Kr. u. 30-as évek közepére vagy második felére datálhatók. Sajnos ez minden, amit kételkedés nélkül elfogadhatunk Pál életének e különös időszakára vonatkozóan, és minden más csak feltételezés. E tanulmány célja, hogy helyes kérdéseket tegyen fel az apostol utazásának további részleteit illetően, és (amennyire lehetséges) válaszoljon is rájuk.

Az apostol arábiai útjáról a Galatia-belieknek írt levél első fejezetében található odavetett félmondatból értesülünk. Összefüggésében e szakasz az alábbiakban olvasható (a Szent István Társulat fordításában, némi módosításokkal):

De amikor tetszett annak, aki már anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelmével meghívott, hogy kinyilatkoztassa bennem Fiát, hogy hirdessem a pogányok között (en tois ethnesin), nem hallgattam a testre és a vérre, és Jeruzsálemben sem mentem föl apostolelődeimhez, hanem nyomban elmentem Arábiába (apélthon eis Arabian), majd ismét visszatértem Damaszkuszba. Három év múltán azután (epeita meta tria eté) fölmentem Jeruzsálemben, hogy megismerkedjem Kéfással [Péterrel], s nála maradtam tizenöt napig. Más apostolt nem is láttam, csak Jakabot, az Úr testvérét. Amit itt írok nektek, Isten előtt mondom, nem hazugság. Azután elmentem Syria és Cilicia tartományba. (Gal. 1,15–21.)

A Galata-levél Pál legszenvedélyesebb írása, amelyben a szent felháborodás hangján korholja és kétszer is ostobának (*anoétoi*) nevezi címzettjeit (Gal. 3,1; 3,3). Az okozza felháborodását, hogy nem sokkal térítő útja után a galaták hagyták magukat eltéríteni egy másik evangéliumtól. A befurakodott áltestvérek (*pareisaktoi pseudadelphoi*, Gal. 2,4) hatására a galaták ismét a mózesi törvény megtartását tartották feladatuknak, amely Pál szerint nem teszi *dikaiosszá* az embert: erre ugyanis csak a hit képes.² Saját tanításának, az általa hirdetett evangéliumnak az igazolására állítja, hogy az nem embertől származik, ő maga sem embertől kapta, nem is tanították neki, hanem Jézus Krisztus nyilatkoztatta ki Pálnak (Gal. 1,11–12). Ennek a személyes és csaknem kizárólagos kinyilatkoztatásnak (*apokalypsis*) erejében tanítja az apostol az evangéliumot.

Minden kutató egyetért abban, hogy az itt említett kinyilatkoztatás a nevezetes damaszkuszi út eseményeire vonatkozik, az ún. pálfordulásra.³ Ennek legfontosabb elemét, a mindent átértékelő látomást a páli levelek csak utalásszerűen említik⁴, ám a Pál-tanítvány Lukács evangélistának⁵ köszönhetően részletes beszámolót olvashatunk az ApCsel-ben – háromszor is. E három damaszkuszi útleírás azonban néhány fontos részletében különbözik egymástól. A legrészletesebb beszámoló a 9. fejezetben olvasható. Pál már a város közelében járt, amikor hirtelen égi fény ragyogta körül, amitől a földre esett, és hangot hallott: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Pál hebegésére („Ki vagy te, Uram?”) a hang felfedte létét, és a városba irányította: „Jézus vagyok, akit üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott meg

fogják mondani neked, hogy mit kell tenned.” (5–6.). Pál útitársai eközben megdöbbenve álltak, mert „hallották ugyan a hangot, de semmit sem láttak” (7.). Ettől némiképp eltér a 22. fejezet leírása ugyanerről. Itt Pál maga meséli el megtérését a jeruzsálemi zsidóknak: déltájban nagy égi fény (*phós hikanon*) ragyogta körül, földre esett, és hallotta a fent idézett szavakat. Útitársainak reakciója azonban eltérő, mert „a körülöttem lévők látták ugyan a fényt, de a hozzám szóló hangot nem hallották” (9.). Tehát az ApCsel. 9,7 szerint Pál útitársai hallották a hangot, de nem láttak semmit, az ApCsel. 22,9 leírásában viszont látták a fényt, de nem hallották a Pált megszólító hangot.

A 26. fejezetben található harmadik változat egyik előzőt sem követi az útitársak szempontjából. Pál így számol be II. Agrippas királynak az eseményekről:

Déltájban, király, napnál ragyogóbb világosságot láttam az úton, körülragyogott engem is, útitársaimat is. Mindnyájan földre hullottunk, s ekkor egy hangot hallottam, amint héber nyelven megszólított (13–14.).

E harmadik változat szerint a fény nemcsak Pált ragyogta körül, de útitársait is, és mindnyájan földre estek. A héber nyelvű kinyilatkoztatás pedig nem arról szól, hogy Pálnak Damaszkuszba kell mennie, hanem megjövendöli egész apostoli pályafutását: Pál a (nem-zsidó) népek apostola lesz, akik általa jutnak el a sötétségből a világosságra, általa nyernek bűnbocsánatot és így megszentelődnek a Krisztusba vetett hit által.⁶ A damaszkuszi megtérés önellentmondásoktól sem mentes lukácsi leírása jól mutatja, hogy milyen problémákkal szembesül az, aki történeti forrásként olvassa az ApCsel-t.

Bár a biblikus kommentárok magyarázatai szerint a szerző mást és mást akart hangsúlyozni a páli megtérés eltérő leírásaival, illetve Lukács úgy örökítette meg Pál sorsfordító élményét, ahogyan azt az apostol élete különböző szakaszaiban maga elmesélte⁷, a filológus okkal gyanakodhat a lukácsi kézirat hiányos szerkesztettségére.

(folytatjuk)

¹ Gal. 1,17; ill. 4,25.

² A levél rövid teológiai összegzése: „Tudjuk azonban, hogy az embert nem a törvény szerinti tettek teszik istennek tetszővé (u *dikaiutai*), hanem a Jézus Krisztusba vetett hit. Ezért elfogadtuk Jézus Krisztus hitét, hogy a Krisztusba vetett hit által váljunk istennek tetszővé, és nem a törvény szerinti tettek által, hiszen a törvény szerinti tettek által nem válik istennek tetszővé az egész test.” (Gal. 2,16.) Vö. Radl, W.: Galata levél. Budapest 1994: pp. 36–38.

³ Nem összekeverendő az ún. páli fordulattal, vö. Vallástörténeti Kislexikon vonatkozó szócikke (Gecse Gusztáv: Vallástörténeti kislexikon. Budapest, 1983⁵: pp. 198–199.).

⁴ A fenti említésen kívül ld. 1Kor. 9,1; 15,8.

⁵ Lukács és Pál közeli kapcsolatához ld. Philem. 24; Kol. 4,14; 2Tim. 4,11.

⁶ ApCsel. 26,16–18.

⁷ Vö. Hengel, Martin – Schwemer, Anna Maria: Paul Between Damascus and Antioch. The unknown Years. (Ford. John Bowden) Louisville, 1997: p. 38.